

боледуваше душата на тия, които бяха изпратили мъже и бащи, невръстни синове, братя и деди в далечна неизвестност. Сякаш ^{слонели} ~~привити~~ от грозна болест се лутаха жените, приведени, състарени, с грижовни чела, от църква на църква, воценици да запалят, гореща молитва Богу да отправят

Целият град бе занемял, сакаш живи хора не живееха в него. Всеки говореше шепнешком. Всеки се ослушваше. Оглеждаше се към градските порти, каточели чакаше от невиделица да се яви тъмна ^{гроза}, или най-радостна вест.

Тия, които преди двадесет и пет години бяха изпратили с цар Калоян бащи и братя в неравна бран с латините, сега тръпнеха за живота на синове и съпрузи. А тия — които бяха прекарвали безсънни нощи в тревога за синовете си, сега молеха пресветата владичица да пощади живота на внуците им.

Църквата "Света Богородица" бе препълнена със знатни госпожи. Както всяка вечер, очакваха и сега, да дойде царица Анна, за молебена, който щеше да отслужи светият архиепископ на Търновград, господин Василий.

Най-напред дойде Анна, придружена от Росица и жените си, заедно с младия наследник на престола. След това пристигна, пеш, подпирал се на патерица, старият пастир. Като го зърнаха, жени, деца и побелели старци коленичиха от двете страни на пътя, чак до входа на църквата. Василий благослови три пъти множеството. Лицето му бе посърнало от измъчено от бдения и неспокойство. Когато влезе в храма, царицата го посрещна, целуна десницата му, впи тревожен глед в замислените му очи. Старецът поклати леко глава.

Не. Нямаше още никакви вести.

По-добре никакви, отколкото лоши — помислиха неволно и двамата.

Логотет епископ Григорий поведе стареца към наклата на преподобната чудотворка Филотея. Василий издигна ръце, с поглед към небето. Лъдете коленичиха. Тогава стана нещо неочаквано. Изведнъж царицата отхвърли наметката си. Счите на ^{любете} ~~любете~~ блестяха в почуда. Анна бе